

Συνοπτική ιστορία τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα

Συνοπτική ιστορία τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα

Ἀπὸ τὴν Ἱδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Λαύρας ἕως τῆς ἀραβικῆς κατακτῆσεως (483-638)

1. Ἡ κατὰ τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Λαύρα τοῦ Ὁσίου μας πατρὸς Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου ἀποτελεῖ φαινόμενον μοναδικὸν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, χάριν εἰς τὴν συμβολὴν καὶ τὴν διαμόρφωσιν τῆς ὀρθοδόξου λατρείας, τῆς μοναχικῆς τάξεως καὶ τῆς ὑμνογραφίας, εἰς τὴν παρουσίαν πλήθους Ἁγίων, ἀσπηρῶν ἀναχωρητῶν, θεοπνεύστων θεολόγων καὶ μαρτύρων. Ἀκόμη χάριν εἰς τὸν σπουδαῖον ρόλον, τὸν ὁποῖον διεδραμάτισε εἰς τὴν καταπολέμησιν ὄσων αἱρέσεων ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν μετὰ τὴν Ἱδρυσίν της καὶ εἰς τὴν προάσπισιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κανονικοῦ Ἑλληνορθόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ἀριθμοῦσα ἄνω τῶν 1.500 ἐτῶν ζωῆς (483-2002) ἄνευ διακοπῆς τῆς λειτουργίας της, ἡ Μεγίστη τοῦ Ἁγίου Σάββα Λαύρα ὀφείλει τὴν Ἱδρυσίν της καὶ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξίν της εἰς τὸν θεοχαρίτων, πνευματοφόρον μοναστὴν Ἅγιον Σάββα (439-532), ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε λύχνον εἰς ὑψηλὸν τόπον, εἰς ὅσους ἠθέλησαν νὰ βιώσουν τὴν ἀναχωρητικὴν ζωὴν, καὶ ἰσχυρὸν πρεσβευτὴν πρὸς τὸν Κύριον, ὑπὲρ ὄλων τῶν μεταγενεστέρων «Σαββαϊτῶν» Μοναχῶν. Τὸν πρῶτον πυρῆνα τῆς Λαύρας ἐδημιούργησαν οἱ ἐβδομήκοντα ἀναχωρηταί, οἱ ὁποῖοι συνεκεντρώθησαν εἰς τὸν Ἅγιον Σάββα ἀπὸ τὸ 483. Κατόπιν ἡ Λαύρα μετεφέρθη ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Χειμάρρου τῶν κέδρων, ὅπου τὸ ἀσκητήριον τοῦ Ἁγίου Σάββα, εἰς τὴν δυτικὴν, ὅπου καὶ ἐκτίσθη ἡ θεόκτιστος Ἐκκλησία (486, 491). Ἡ αὔξησις τῆς ἀδελφότητος κατέστησε ἀναγκαίαν τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ μεγάλου Ναοῦ τῆς θεοτόκου (501) καὶ τὴν διοργάνωσιν τῶν κτισμάτων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Λαύρας ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ὀλοένα αὐξανόμενας ἀνάγκας. Ἡ φήμη τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ ἡ ἐξαιτίας αὐτῆς ἀνάδειξις του εἰς ἀρχηγὸν καὶ νομοθέτην ὄλων τῶν ἀναχωρητῶν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα (493) ἔχουσα ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν, ἡ ὁποία ἀπετέλει πρότυπον διὰ τὸν βίον καὶ τὴν λειτουργικὴν τάξιν, τὸ Τυπικόν, ὄχι μόνον διὰ τὰς λοιπὰς τρεῖς λαύρας καὶ τὰ ἕξ κοινόβια, τὰ ὁποῖα ὁ Ἅγιος Σάββας ἕως τὸν θάνατόν του (532) ἱδρυσε, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπολοίπους μονὰς τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τοὺς μέσους χρόνους καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὀλόκληρον. Ἡ Μεγίστη Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα διεξήγαγε ἰσχυροὺς ἀγῶνας κατὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ τὰ ἔτη 512-516 καὶ ἀντιπαρετάθη πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἀναστάσιον καὶ τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, εὕρισκόμενα τότε εἰς τὰ χέρια μονοφυσιτῶν. Ἡ σθεναρὰ κινητοποιήσις καὶ ὁμολογία τῶν ἀναχωρητῶν τῆς ἐρήμου διέσωσαν τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀπὸ τὴν αἴρεσιν. Οἱ διάδοχοι τοῦ Ἁγίου Σάββα εἰς τὴν ἡγουμενίαν τῆς Λαύρας ἀνέδειξαν αὐτὴν καὶ πάλι ἄσειστον προπύργιον κατὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ Ὀριγενισμοῦ. Μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Σαββαΐτου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἡσυχαστοῦ, πρῶτην ἐπισκόπου Κολωνίας (454-558), οἱ

ηγούμενοι τῆς Λαύρας Γελάσιος (537-546), Κασσιανὸς (547-548) καὶ Κόνων (548-568) ἀπέκρουσαν τὰς μεθοδεῖας τῶν Ὠριγενιστῶν καὶ τὰς δολοπλοκίας εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανόν, ὄχι ὅμως χωρὶς ἀντίποινα. Οἱ μοναχοὶ τῆς Λαύρας, μιᾶς ἐκ τῶν ὀλίγων Μονῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀπομείνει εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, ὑπέστησαν διωγμοὺς καὶ βιαιοπραγίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἐνθρόνησιν διὰ τῆς βίας τοῦ Ὠριγενιστοῦ ἡγουμένου (547). Ὅμως ὁ θεὸς ἐφύλαξε τὴν λαύραν καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ Κόνωνος συνέβαλαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς 5ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (553), ἡ ὁποία κατεδίκασε τὰς πλάνας τοῦ Ὠριγένους. Ἡ ἐμφάνισις τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν (614) ἀπετέλεσε τὸ προοίμιον διὰ τὴν ἔλευσιν τῶν Ἀράβων τοῦ Ἰσλάμ (638). Παρομοίως τὴν ἀπαρχὴν τῶν Ὀσιομαρτύρων τῆς Λαύρας ἀπετέλεσαν οἱ Σαββαῖται, οἱ ὁποῖοι ἐσφαγιάσθησαν ὑπὸ τῶν Περσῶν 44 εἰς τὸν ἀριθμὸν τὴν 16ην Μαΐου τὸ 614.

2. Ἐπὶ τῶν Ἀράβων, τῶν Σταυροφόρων καὶ τῶν Μαμελούκων (638-1517)

Μετὰ τὴν ἀραβικὴν κατάκτησιν καὶ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ἅγιον Μόδεστον, ἠκολούθησε ἡ ἐνδοξοτέρα περίοδος τῆς Λαύρας, ἥτοι ὁ 8ος καὶ μέρος τοῦ 9ου αἰῶνος. Ὁ ἐπιφανέστερος θεολόγος τοῦ 8ου αἰῶνος Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ ὕμνογράφος Κοσμάς ὁ Ἁγιοπολίτης, Στέφανος ὁ Μελωδός, Μιχαὴλ ὁ Σύγκελος, Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης οἱ Γραπτοὶ καὶ ὁ πατὴρ Ἰωνᾶς ὁ Σαββαΐτης, Θεόδωρος ὁ ἐπίσκοπος Καρρῶν (Ἄβουκάρας), πέντε ἐπιφανεῖς κατὰ τὴν ἀγιότητα ἢ καὶ τὴν θεολογίαν, οἱ Ἅγιοι Στέφανος ὁ θαυματουργός, Θεόδωρος ἐπίσκοπος Ἐδέσσης, Μιχαὴλ ὁ Ὀσιομάρτυς, οἱ Ὀσιομάρτυρες Βάκχος καὶ Γεώργιος ὁ Βηθλεὲμ συναποτελοῦν ἐκλεκτὴν χορείαν, ἡ ὁποία διεκόσμησε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησίαν καὶ προσετέθη εἰς τοὺς παλαιότερους Ὀσίους καὶ Μάρτυρας τῆς Λαύρας, Ἀβράμιον ἐπίσκοπον Κρατείας, Ξενοφώντα, Ἀρκάδιον καὶ Ἰωάννην, Ἀντίοχον καὶ Ἀναστάσιον τὸν Πέρσην. Παρὰ τὰς φονικὰς ἐπιθέσεις ἀπὸ ποικιλωνύμους βαρβάρους (796,809,813) καὶ τὴν γενικὴν ἀταξίαν, ἡ προσφορὰ τῆς Λαύρας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν φθάνει εἰς τὸ ἀποκορύφωμά της. Ἡ συμβολὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἰς τὴν πρώτην (726-787) καὶ τῶν Ἁγίων Μιχαὴλ τοῦ Συγκέλου, Θεοφάνους καὶ Θεοδώρου τῶν Γραπτῶν εἰς τὴν δευτέραν φάσιν (814-843) τῆς εἰκονομαχίας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς τιμῆς τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἀποδεικνύει τὴν σημασίαν τῆς Λαύρας διὰ τὴν θεολογίαν. Πλὴν τῆς θεολογικῆς συγγραφικῆς παραγωγῆς ἡ Λαύρα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέδειξε πλουσίαν ἀντιγραφικὴν καὶ μεταφραστικὴν δραστηριότητα. Καθίσταται τὸ κέντρον τῆς γεωργιανῆς γραμματείας ἀπὸ τὸν 7ον ἕως τὸν 10ον αἰῶνα, ὅπως ἐπίσης κέντρον μεταφράσεων ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὴν ἀραβικὴν. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι τὰ σήμερον πασίγνωστα «Ἀσκητικὰ» τοῦ Ἁγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου μετεφράσθησαν ἀπὸ τὴν Συριακὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Λαύραν ὑπὸ τῶν μοναχῶν Ἀβραμίου καὶ Πατρικίου εἰς τὰ τέλη τοῦ 8ου αἰῶνος. Ἀπὸ τὸν 9ον αἰῶνα ἕως τὸν 13ον αἰῶνα ἡ λειτουργικὴ τάξις, τὸ λειτουργικὸν «Τυπικὸν» τῆς Λαύρας, μαζί με τοὺς ὕμνους τῶν Σαββαϊτῶν ἁγίων ὕμνογράφων διαδίδονται εὐρέως ὑπὸ διακεκριμένων ἁγίων ἰδρυτῶν μονῶν. Εἰς μέγαν βαθμὸν τὸ «Τυπικὸν» τῆς Λαύρας ἐπηρέασε τὰ μοναστηριακὰ Τυπικά, τὰ ὁποῖα συνέγραψαν οἱ Ἅγιοι Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (9ος αἰ.), Παῦλος ὁ Νέος τοῦ Ὁρους Λάτρος (ἀρχαῖ 10ου αἰ.), Νίκων ὁ Μαυρορείτης (τέλη 1ου αἰ.), Χριστόδουλος τῆς Πάτμου (11ος αἰ.), Λάζαρος ὁ Γαλησιώτης (10ος–11ος αἰ.), Λουκάς τῆς Μεσσηνίας (Σικελία, 12ος αἰ.), Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος (Κύπρος 12ος-13ος αἰ.) καὶ Νεῖλος Ταμασίας (I.M.Μαχαιρά, Κύπρος, ἀρχαῖ 13ου αἰ.). Ἦδη ἀπὸ τὸν 9ον αἰῶνα εἶχε διαδοθεῖ τὸ μοναστηριακὸν Σαββαϊτικὸν Τυπικὸν εἰς

τὴν ἀπόμακρον Γεωργίαν (ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Khandzta, τὸ 826). Παραλλήλως τεραστία ὑπῆρξε ἡ διάδοσις τοῦ νέου ὑμνογραφικοῦ εἴδους, τὸ ὁποῖον ἀνεπτύχθη κυρίως ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν καὶ τῆς «ἁγιοσαββιτικῆς ποιητικῆς σχολῆς», ἥτοι τοῦ κανόνος. Ἡ ὑμνογραφικὴ παραγωγὴ τῆς Λαύρας ἀπετέλεσε τὸ θεμέλιον διὰ τὴν διαρρῦθμισιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς Λατρείας μετὰ τὴν εἰκονομαχίαν. Ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸν Δαμασκηνὸν καθιέρωσις τῶν ὀκτῶ ἤχων τῆς μελωδήσεως ἐπεκράτησε εἰς τὴν Λατρείαν καὶ ἡ συγγραφὴ τῆς ὀκταήχου ἀπετέλεσε τὴν πρώτην μορφήν τῆς Παρακλητικῆς, τοῦ κυριωτέρου λειτουργικοῦ βιβλίου τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἔτος 808 ἡ Λαύρα εὐρίσκεται καὶ πάλι ὑπερασπιζομένη τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν. Μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Λαύρας Ἰωάννου, κληρικοὶ καὶ ἀπλοὶ πιστοὶ ἀντέδρασαν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Filioque, τὴν ὁποίαν μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχαν παρουσιάσει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα οἱ Βενεδικτινοὶ Μοναχοὶ τοῦ Ὁρους τῶν Ἐλαιῶν. Ἡ ἀντίδρασις τῶν Ὁρθοδόξων τόσο εἰς τὴν Βηθλεὲμ ὅσο καὶ εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον ἦταν τόσο ἐπίμονος, ὥστε οἱ Βενεδικτινοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὸν Πάπα Ρώμης Λέοντα τὸν Γ΄ καὶ τὸν Φράγκον Αὐτοκράτορα τῆς Δύσης Καρλομάγνον διὰ βοήθειαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Δύσης συνεκάλεσε Σύνοδον εἰς τὸ Aachen τὸ 809 καὶ ἐπισημοποίησε δυστυχῶς τὴν αἵρεσιν, ἐνῶ ὁ Πάπας Λέων ἀντέστη κατὰ τῆς προσθήκης τοῦ filioque εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως σθεναρῶς. Ἔτσι μισὸν αἰῶνα πρὶν τὸ Filioque λάβῃ κυρίαρχον θέσιν εἰς τὰς θεολογικὰς διενέξεις Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων, εἶχε προσκρούσει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν Χριστιανῶν. Ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Σταυροφόρων ἡ θέσις τοῦ ἡγουμένου τῆς Λαύρας παρουσιάζεται ἰδιαιτέρως ὑψηλὴ ἀπὸ τοὺς Λατίνους, ἐλλείπει Ὁρθοδόξου Πατριάρχου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ Λαύρα προικίζεται ἀπὸ νέα περιουσιακὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν Μελισσάνθην (1131-1162) ἐνῶ ὁ Ναὸς τῆς Θεοτόκου καὶ οἱ Ἁγιογραφίαι του ἀνακαινίζονται ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων Μανουὴλ τὸν Κομνηνὸν (1143-1180) τὸ ἔτος 1169. Ἡ νίκη τῶν Μαμελούκων τοῦ Σαλαδδὶν ἐναντίον τῶν Σταυροφόρων τὸ ἔτος 1187 ἐσήμεινε νέα δεινὰ διὰ τὸν Μοναχισμὸν τῆς Παλαιστίνης παρὰ τὴν σφαγὴν καὶ πάλι Σαββαϊτῶν μοναχῶν, ἡ Λαύρα παρέμεινε εἰς λειτουργίαν, μόνη αὐτὴ ἀνάμεσον τῶν λοιπῶν ἐρημωμένων μονῶν τῆς ἐρήμου. Τὴν περίοδον αὐτὴ ἀνάγεται καὶ ἡ συρρίκνωσις τῆς Λαύρας εἰς τὸν πυρήνα της, ἡ ἀνέγερσις τείχους πέριξ αὐτῆς καὶ ἡ υἰοθέτησις τοῦ κοινοβιακοῦ τρόπου ζωῆς ἐγκαταλείπουσα τὸν λαυρεωτικόν. Ἡ Λαύρα εἰσέρχεται εἰς τὴν δυσκολοτέραν ἴσως φάσιν τοῦ ἀγῶνος ἐπιβιώσεώς της, καθίσταται παρ' ὅλα αὐτὰ ἀξιολογώτατον σχολεῖον διὰ τὴν Ἁγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, διδάσκουσα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν καὶ τὰ ἀφορῶντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα. Νέα ἀνακαινίσις τοῦ καθολικοῦ τῆς Λαύρας καὶ τοῦ Κουβουκλίου τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Σάββα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ (1347-1354) ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ 14ου αἰῶνος, πρωτοφανῆς ὅμως διὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ καθοριστικὴν διὰ τὸ μέλλον τῆς ὀρθοδόξου λατρείας ἔγινε ἡ ἐξάπλωσις τοῦ λεγομένου «νέο-σαββαϊτικοῦ λειτουργικοῦ Τυπικοῦ» (ἥτοι τῆς συνθέσεως τοῦ παλαιοῦ σαββαϊτικοῦ καὶ στοιχείων τοῦ στουδιτικοῦ Τυπικοῦ). Τὸ Τυπικὸν αὐτό, ἀφοῦ παρεμέρισε τὰ Τυπικὰ τῶν Μονῶν Στουδίου καὶ Εὐεργέτιδος καθιερώθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τοὺς 13ον καὶ 14ον αἰῶνας (Μοναὶ Χειλέων, Ἁγ. Δημητρίου Κελλιβαρὰ, Θεοτόκου Βεβαίας Ἐλπίδος) τοὺς ἰδίους αἰῶνας τὸ Τυπικὸν διεδόθη καὶ εἰς τὴν Σερβίαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Σάββα Σερβίας (1175-1236) καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας Νικοδήμου (1317-1324). Τὸ νέον αὐτὸ σαββαϊτικὸν Τυπικόν, μετὰ τὴν ἐπικράτησίν του εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἡσυχαστικῶν ἐρίδων καὶ τὴν νέα μορφήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε τότε, διεδόθη χάριν εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς θεολογίας τοῦ Ἡσυχασμοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπόλοιπον Βαλκανικὴν εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Ρωσίαν. Ἀπὸ τὴν ὀριστικὴν ἐπικράτησιν παντοῦ τὸν 16ον αἰῶνα ἔως καὶ

σήμερον τὸ σαββαϊτικὸν-ἄθωνικὸν λειτουργικὸν Τυπικὸν ἀποτελεῖ τὸ λειτουργικὸν Τυπικὸν συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας.

3. Ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν κυριαρχίαν ἕως σήμερον (1517-2002)

Ἡ ἐμφάνισις τῶν Τούρκων εἰς τὴν Παλαιστίνην μὲ τὸν Σουλτάνον Σελῆμ συνωδεύθη μὲ νέαν σφαγὴν τῶν Σαββαϊτῶν καὶ εἶχε δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν ζωὴν τῆς Λαύρας. Μολονότι ἐξεδόθησαν ἄνω τῶν τριάκοντα φερμανίων τῶν Σουλτάνων κατὰ καιροῦς (μεταξὺ 1533 καὶ 1753) διὰ ἐπισκευὰς εἰς τὴν Λαύραν, φοροαπαλλαγῆς, προστασίαν καὶ δικαιώματα τῶν Σαββαϊτῶν Πατέρων, αὐτοὶ ὑπέστησαν πολλὰ δεινὰ, ἀκόμα καὶ ἐγκαταβίωσιν διὰ πολλὰ χρόνια ὀλοκλήρων χωριῶν. Ἡ ἰσχυρὰ παρουσία τῶν Σέρβων Μοναχῶν εἰς τὴν Λαύραν ὑπῆρξε εὐεργετικὴ διὰ αὐτὴν, ὅταν κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ἡ Λαύρα εἶχε ἐλαχίστους Ἑλληνας Μοναχοὺς, ἔτερματίσθη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος ὅταν κατέστη εἰς τοὺς Σέρβους ἀδύνατος ἡ ἐξόφλησις τῶν χρεῶν, τὰ ὁποῖα ἡ οἰκοδομικὴ τους δραστηριότης εἶχε δημιουργήσει. Ἡ παρέμβασις τοῦ Πατριάρχου Θεοφάνους τοῦ Γ' (1608-1644) μόλις ἔσωσε τὴν Λαύραν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δανειστῶν ἢ τῶν ἐποφθαλμιόντων Ἀρμενίων καὶ Λατίνων. Μεταξὺ ὄλων τῶν εὐεργετῶν τῆς Λαύρας πλέον ἀξιομνημόνευτοι ἔχουν καταστειῖ οἱ Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων Νεκτᾶριος (1660-1669) καὶ Δοσίθεος ὁ Β' (1669-1707), ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη καὶ μέγας εὐεργέτης, οἱ ὁποῖοι κατέρωθωσαν νὰ ἐπαναφέρουν τὴν Λαύραν εἰς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν καὶ κατοίκησιν τῶν Σαββαϊτῶν Πατέρων, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Δοσίθεος προὐχώρησε εἰς ἐκτενεῖς καὶ πολυεξόδους ἀνακαινίσεις ἢ ἐπεκτάσεις τῶν ναῶν, τῶν δωμάτων, τῶν δεξαμενῶν καὶ τῶν τειχῶν τῆς Μονῆς (κατὰ τὰ ἔτη 1667-1686). Τὴν σημερινὴν μορφήν τῶν οἰκοδομημάτων της ἡ Ἱερά Λαύρα ὀφείλει εἰς τὴν οἰκοδομικὴν δραστηριότητα, ἡ ὁποία ἀνεπτύχθη μετὰ τὰς καταστροφὰς τοῦ σεισμοῦ τῆς 13ης Μαΐου τοῦ 1834 καὶ κατὰ τὴν ἡγουμενίαν τοῦ περιφανοῦς ἡγουμένου, κτήτορος τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς Λαύρας Ἰώασαφ τοῦ Κρητὸς (1845-1874), ὁσιακῆς μορφῆς τοῦ Παλαιστινιακοῦ Μοναχισμοῦ. Ἀπόδειξις τοῦ πνευματικοῦ βάρους τοῦ Ὁσίου, ταπεινοῦ καὶ διακριτικοῦ αὐτοῦ Μοναστοῦ ὑπῆρξε καὶ ἡ διὰ πρώτην φοράν μετὰ ἀπὸ αἰῶνας αὐξήσις τῶν Σαββαϊτῶν περίπου ὀγδοήκοντα εἰς τὸν ἀριθμὸν. Αἱ ἀλλεπάλληλαι πολιτικαὶ ἀλλαγαὶ κατὰ τὸν 20ον αἰῶνα εἰς τὴν ἐγγὺς ἀνατολήν μὲ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ καὶ τὰς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα δὲν ἐσυσώρευσαν εἰς τὴν Λαύραν τέτοιο πλῆθος προβλημάτων ὅσο εἰς τὰς ἄλλας μονὰς τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου. Ἀντιθέτως ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀφθόρου ἱεροῦ σκηνώματος τοῦ Ἁγίου Σάββα μετὰ ἀπὸ μακρὰν ἀπουσίαν αἰώνων (ἴσως ἀπὸ τοῦ 13ου) ἀπετέλεσε μεγίστην εὐλογίαν διὰ τὴν Ἁγιοταφικὴν Ἀδελφότητα, αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἠγωνίζοντο εἰς τὴν Λαύραν καὶ ὄλους τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ ὁποσδήποτε αἰτίαν βεβαίας ἐλπίδος εἰς τὸν θεὸν καὶ τεκμήριον τῆς πατρικῆς καὶ ἀδιαλείπτου μερίμνης τοῦ Ἁγίου Σάββα διὰ τὴν Λαύραν του. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Λαύρας καὶ ἡ ποικιλόμορφος συνεισφορὰ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῶν Ἁγιοταφιτῶν, τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν τῶν δύναται ἀκόμα καὶ σήμερον νὰ ἐπαληθεύσῃ τὴν πρὸ αἰώνων γενομένην διαπίστωσιν: «Ὅπως ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ Βασίλισσα πασῶν τῶν πόλεων, οὕτω καὶ ἡ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα εἶναι ὁ πρίγκηψ πασῶν τῶν ἐρήμων, καὶ καθόσον ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι τὸ πρότυπον ἄλλων πόλεων, τοσοῦτον καὶ ὁ Ἅγιος Σάββας τὸ παράδειγμα διὰ ἄλλας μονὰς».